11.12.2012 г. / 12:28:47

Вяра

24.12 по еретическия, †11 декември по църковния календар - свети преподобни Даниил Стълпник. Свв. мъченици Акепсий и Айтал. Св. мъченик Миракс

Житие на преподобния наш отец Даниил Стълпник († 489-490 гг.)

Свети преподобни Даниил Стълпник. Фрагмент от стара стенопис. Косово, Сърбия

Преподобният наш отец Даниил Стълпник израснал в Месопотамия. Той бил роден в село Витара, около град Самосат, от родители християни - Илия и Марта. Майка му

била дълго време бездетна и поради това понасяла немалко укори и осъждане както от мъжа си, така и от роднините си. Веднъж в полунощ тя излязла от дома си, простряла ръце към небето и със сълзи се обърнала към Бога:

- Господи Царю! Ти си създал изначало мъжа и жената и си им казал: “плодете се и множете се”. Ти си дарувал на Сарра на старини Исаак, на Ана - Самуил, на Елисавета - Иоан. Смили се и над моето нещастие, погледни към мен милостиво, отнеми моя позор и дай плод на неплодната ми утроба, за да мога да Ти принеса в дар онова, което ми даруваш, както някога Ана Ти принесе Самуил.

Тя се помолила със съкрушено сърце и смирен дух, а после се завърнала у дома. И щом задрямала, видяла в съня си два големи и лъчезарни светилника, които постепенно се спускали от небето над главата ѝ. На сутринта тя разказала за видението на съпруга и роднините си и всеки от тях по свой начин се опитвал да разтълкува съня ѝ. А този дивен сън бил предзнаменование за това, че ще роди син, който със сиянието на добродетелите си ще засенчи дори звездите. Скоро Марта заченала, родила рожба и се освободила от толкова измъчващото я безплодие. Така знаменателно било началото на живота на блажения Даниил на земята и така чудно се появил на света онзи, който по-късно наистина станал син на светлината.

До петгодишна възраст той расъл без име, защото родителите му искали роденото като дар от Бога дете от Него да получи и името си. Те го завели в един манастир, принесли дарове на Господа и помолили игумена да даде име на сина им. Игуменът, вдъхновен от Бога, отговорил, че трябва да назоват детето с онова име, което им открие Сам Бог. Той заповядал да му подадат книгата от църковния олтар, разтворил я и попаднал на думи на свети пророк Даниил. От

това разбрал, че Сам Бог благоволил детето да бъде наречено с името на пророка и го нарекъл Даниил. Това било знамение, че момчето ще прилича на великия пророк както по име, така и по благочестие. Родителите искали синът им веднага да бъде посветен на служение на Бога в този манастир, но игуменът не се съгласявал, защото момчето било още много малко. Те се завърнали у дома си, та по Божия промисъл по-късно Даниил да приеме доброто житие не според намерението на други, а по свое желание и доброволно. Но още в детските му години се виждало, че той ще бъде добродетелен човек - както доброто дърво още от засаждането си показва признаци на плодородие, така и покровът на добродетелите го съпровождал навсякъде, защото ходел в светлината на Божията благодат.

Когато момчето навършило 12 години, то напуснало бащиния дом, без да каже на никой за своето намерение. Даниил решил заради Христа да остави своите родители, родината и приятелите си и затова отишъл в един манастир на 20 стадии от родното му село. Той паднал на колене пред игумена и го молел да го приеме сред братята и да го сподоби с пострижение в ангелски образ.

Но игуменът изтъквал неукрепналите сили и младата му възраст и го убеждавал, че няма да е в състояние да понесе многото монашески трудове, които не са леки дори за възрастните, като например непрестанните бдения, земните поклони, постите, телесното целомъдрие и пълното отричане от всяко плътско желание. Затова той посъветвал момчето да се завърне при родителите си, да остане при тях още известно време и да не се залавя с трудове, които още не са му по силите.

- Аз дойдох тук - казал Даниил на игумена, - за да живея заради Христа и да умра за света. Дори да умра от трудните монашески подвизи, това е много по-добре, отколкото да си

ида без нищо като човек, “който е сложил ръката си върху ралото и погледва назад”.

Игуменът дълго увещавал Даниил да се откаже от намерението си, но чул и от него много възражения. Накрая, като не можал да го убеди и видял твърдата му решимост и искрена любов към Бога, той събрал братята и се посъветвал с тях дали могат да приемат в манастира си толкова млад юноша. Братята, удивени от мъжеството и твърдия дух на младежа, виждайки в него Божието призвание, благоволили да го приемат. А той се разпалвал духом, преуспявайки в добродетелите и живота по Бога.

След известно време родителите му научили, че той живее в манастира. Голяма била радостта им, но и учудването, че още толкова млад сам се е посветил на служение на Бога. Те отишли при него и като видели, че още не е приел пострижение, започнали да молят игумена да сподоби сина им с пострижение пред тях и да го облече в монашески одежди. В неделния ден, след съвещание с братята, игуменът посветил Даниил в монашески чин и заповядал на родителите му да не го посещават прекалено често. Те радостни се завърнали вкъщи, а блаженият преуспявал и укрепвал духом, възмъжавайки не само по години, но и в добродетелите.

Начало на това чудно житие и източник на всички произтекли от тук последствия станало следното. Сърцето на Даниил се разгоряло с божествена любов и той силно пожелал да се поклони на светите места, където пострадал за нас нашият Господ Иисус Христос, където бил погребан, възкръснал и се възнесъл на небесата. Той копнеел да види и великия подвижник на онова време - свети Симеон Стълпник. Младият монах отишъл при игумена, открил му желанието си и поискал позволение да предприеме това пътешествие. Тогава игуменът го удържал, но по-късно, когато възникнала

необходимост да иде в Антиохия по църковни дела, взел със себе си Даниил и няколко братя. Когато стигнали селото Тиланиса, недалеч от което се подвизавал свети Симеон Стълпник, те отишли при кулата му. Братята видели суровата местност, височината на кулата и разбрали, че подвижникът доброволно понася зимен студ и летен зной, вятър и дъжд. Някои неразумни мислели, че светият претърпява всичко това от тщеславие, но блаженият Даниил се учудвал на търпението му и пожелал да му подражава. Когато монасите дошли до кулата и повикали свети Симеон, подвижникът ги погледнал, казал им да сложат стълба и ако желаят, да се качат при него. Тогава се разкрило кой как се отнася към преподобния: един заявил, че е с болни крака, друг се оправдал със старостта си, а трети се отказал поради други немощи. Даниил се качил бързо по стълбата и с радост приветствал великия Симеон. Усилието му не се оказало напразно, защото изслушал наставлението на подвижника и още повече се укрепил за добродетелен живот. После се сподобил да получи благословията му, подадена чрез възлагане на ръцете, и накрая чул пророчество за бъдещия си живот. Подвижникът прозорливо му казал:

- Бъди мъжествен, чедо, и нека крепне сърцето ти, защото ще поемеш големи подвизи заради Христа. Но Той във всичко ще ти бъде помощник, ще укрепява и утешава духа ти.

След тази изпълнена с любов продължителна беседа със светия, Даниил слязъл долу и после се завърнал в манастира.

Когато игуменът на обителта се преставил пред Господа, братята започнали да го убеждават да приеме игуменската власт, но той посочил друг вместо себе си. Блаженият търсел безмълвие и си казвал:

- Ето, Данииле, сега си свободен и дойде време да изпълниш това, към което така се стремеше. Затова тръгни по желания

път и изпълни намерението си.

Той тайно напуснал манастира и отишъл при оградата около стълба на свети Симеон. Тук прекарал четиринадесет дни и вече решил да си тръгва. Светият стълпник много го обичал и го съветвал да остане при него. Но Даниил, който копнеел да види светите места в Иерусалим и да се оттегли във вътрешната пустиня за подвига на безмълвието, се отправил към Палестина. Пътят натам не бил безопасен, защото самаряните въставали против християните и се водели войни. Той знаел това, но го пренебрегвал, и с твърдо намерение, без страх в сърцето и без да се бои от смъртта, тръгнал на път, обзет единствено от силното желание да изпълни набелязаното. След като изминал доста голямо разстояние, срещнал един почтен монах в преклонна възраст, благообразен на вид и с побеляла коса, който много приличал на преподобния Симеон Стълпник. Старецът го прегърнал и го запитал на сирийски къде отива. Блаженият отговорил, че ако благослови Бог, ще посети светите места. Старецът казал:

- Вярно рече - ако благослови Бог. Но знай, че това твое пътешествие не е угодно на Бога. Нима не си чул за метежите и раздорите в Палестина?

Даниил отговорил:

- Зная за тях, но се надявам на Бога. Той ми е помощник и затова мисля, че няма да ми се случи нищо лошо. Пък и да се случи, не се страхувам, защото “живеем ли, или умираме - Господни сме”.

Но старецът му отвърнал с пророческото слово: “Той не ще даде да се поклати ногата ти; няма да задреме Оня, Който те пази”. Даниил възразявал и бил готов дори да умре заради Христа. Тогава старецът с гняв отвърнал от него лицето си и казал:

- Бог не повелява без време да се излагаме на смърт и уж неволно да отиваме на вярна гибел, защото е казал: “а кога ви пъдят от един град, бягайте в друг”.

Даниил започнал да се вслушва в съвета му и отвърнал:

- Отче, ако смяташ така, аз съм готов да се върна назад.

- Не те съветвам напълно да се откажеш от своето намерение - продължил старецът, - а само ти посочвам, че е неразумно да ходиш там в неблагоприятно време. Сега иди във Византия, която по изобилието на светини е като втори Иерусалим и по Божието повеление днес неговата благодат е върху нея. Там ще можеш да посетиш много църкви и да се наситиш от съзерцанието на много светини. Ако пък си решил да се посветиш на безмълвието, дали в Тракия или на морския бряг, то ще бъде спасително за тебе и Бог ще ти помогне в този подвиг. Изобщо, възлюбени, не трябва да мислиш, че можеш да намериш Бог само в Иерусалим, а не във Византия, защото Той не се обхваща от никакво място.

Докато беседвали така, слънцето започнало да залязва и те видели манастир, в който можели да пренощуват. За да стигнат до него, трябвало да се отклонят от пътя и старецът казал:

- Ти върви напред, а аз ще следвам.

Даниил помислил, че той трябва да се забави по някаква причина, тръгнал напред и когато стигнал манастирските порти, седнал пред тях да го чака. Но старецът не се появявал и блаженият решил, че е избрал за нощувка някое друго място. Той влязъл в обителта, приветствал игумена и братята и вкусил от предложената му храна. Когато заспал, старецът му се явил насън и отново взел да го убеждава по-скоро да се отправи във Византия. Даниил се събудил, не видял никого

около себе си и започнал да размишлява дали му се явил човек, или ангел. А това бил Симеон, великият стълпник. След това видение преподобният възнесъл утринните си молитви, пожелал мир на братята и тръгнал към Византия.

Когато стигнал морския бряг, той посетил църквата на свети Архистратиг Михаил, воеводата на Небесните сили, и останал в нея седем дни. Там научил, че в Анапъл има един запустял идолски храм, в който живеят много нечисти духове. Никой не можел да мине покрай него, защото те като разбойници нападали и убивали пътниците и потопявали плаващите по вода. Светият решил да иде и да живее там, спомняйки си за великия Антоний, който претърпял много нападения от бесовете, но накрая с Божията помощ ги победил и се сподобил с големи блага. Даниил се отправил в празния храм, въоръжен само с непобедимото оръжие на светия кръст и пеейки: “Господ е моя светлина и мое спасение: от кого ще се боя?” И още преди да започне борбата, бесовските пълчища изпаднали в ужас. А духовният воин обикалял храма и осенявал всички ъгли с кръстното знамение, всеки път прекланяйки колена и молейки се на Бога. Когато настъпила вечерта, дошъл началникът на бесовете и започнал да хвърля камъни по светеца, а после се чули страшен рев, вопли и шум, но Даниил без страх стоял на молитва с думите: “И полк да се опълчи против мене, няма да се уплаши сърцето ми”. Така той прекарал първата и втората нощ. На третата нощ видял множество бесове в образа на исполини, с мрачни лица, страшни като човекоядци, скърцащи със зъби, пламнали от гняв против него. Те викали:

- Нещастнико, кой те посъветва да дойдеш на мястото, където отдавна живеем? Тук ние сме стопани.

Те се хвърлили против Даниил и едни искали да го удавят в морето, а други - да го убият с камъни, но нито един не се

осмелил да се приближи до светеца. А той си спомнил думите на Господа: “тоя род с нищо не може да излезе, освен с молитва и пост”, затворил всички входове на храма, като оставил само едно малко прозорче, и започнал да пости и да се моли. За кратко време цялото бесовско пълчище с Божията сила било прогонено и хората започнали да преминават край храма без никаква опасност.

Това станало известно навсякъде и много жители от околните селища започнали да идват при свети Даниил, изумени, че там, където преди живеели бесовете, ден и нощ се славослови Бога. Но дяволът, ненавистникът на доброто, който не искал да се види победен от светия, внушил завист на някои клирици и те започнали да говорят помежду си:

- Откъде дойде този човек и защо всички идват при него и го прославят? Да идем и да кажем на патриарха да го отпрати.

Те отишли при Цариградския патриарх Анатолий и наклеветили светеца. Но той им казал:

- Защо говорите за него, без да знаете откъде е и какъв е животът му? Ако е праведен, трябва да станем подражатели на неговата святост. Ако пък живее нечестиво, без съмнение заслужава да бъде прогонен. Но не бива да правим това без предварително внимателно да разгледаме житието му.

Засрамени, клеветниците се принудили да замълчат.

А дяволът, като видял неуспеха на коварството си, започнал да досажда на светия с още по-силни привидения и ужаси, нападайки го от всички страни с войнството си. Бесовете ту се опитвали да го удавят в морето, ту заплашвали, че ще го убият. Но не могли ни най-малко да му навредят. Застанал на молитва, свети Даниил зовял към Бога:

- Моят Господ Иисус Христос, в Когото вярвам, ще ви удави в

бездните на ада.

Едва произнесъл това, чули се викове, вопли и плач и той видял бесовете да отлитат от мястото като прилепи. Но и след това те не преставали да му причиняват огорчения и отново да подбуждат клеветници против него, които отишли при патриарха и казали:

- Владико! Даниил е магьосник и измамник, той прелъстява народа с вълшебства и затова не можем повече да го търпим.

Патриархът го извикал и започнал да го разпитва кой е и откъде е, защо е дошъл в тази страна и как вярва в Бога. А той веднага изповядал православната си вяра и после разказал за произхода си и за това, че е дошъл във Византия, призован от Божието откровение. Тогава патриархът станал и го прегърнал, почитайки го като Божий човек, а после го отпратил с мир. След няколко дни той се разболял тежко и веднага повикал при себе си преподобния, за да се помоли на Бога за неговото изцеление. Светият се помолил и патриархът веднага се изправил здрав, а лекарят безсребреник поискал от него само да прости на клеветниците му. Патриархът казал:

- Как да не простя на онези, които станаха виновници за толкова голямо добро - за това, че се сподобих да те видя и да получа изцеление от тебе.

Светителят го молел да остане с него, но свети Даниил предпочел да се завърне на своето място, където отново затворил вратите и оставил само малко прозорче за идващите при него.

След девет години на такъв труден живот Бог пожелал да призове преподобния към най-съвършен подвиг с особено Божие откровение. Във видение Даниил съзрял пред себе си стълб, който се издигал над облаците. На върха му стоял

преподобният Симеон и двама светли юноши. Блаженият чул гласа на стълпника, който му казал:

- Данииле! Ела при мене.

Той отговорил:

- Господине! Как да се изкача на такава висота?

Тогава преподобният Симеон заповядал на двамата юноши да слязат и да го доведат. Те веднага изпълнили заповяданото и го поставили пред Симеон. Преподобният го прегърнал и високо призовал:

- Бъди мъжествен, Данииле! Бъди великодушен и крепък! Стой твърдо и смело!

Гласът на светията бил подобен на гръм и Даниил се пробудил. Това видение показвало, че подобно на свети Симеон му предстояло да се изкачи на стълб и да се приближи до него с душа и тяло.

В това време от Антиохия при царя дошъл ученикът на Симеон Стълпник Сергий и му донесъл булото на преподобния, което той пратил на владетеля за защита от всяко зло. Но тъй като царевата душа била насочена към земните грижи и той бил погълнат от светски занимания, Сергий решил да го остави и да се върне обратно. Той пожелал да посети манастира на Незаспиващите. Когато плавал покрай мястото, където се подвизавал Даниил, някои от спътниците му си спомнили в какво търпение преподобният прекарва живота си, а също и това, че е получил от Бога дар да изцелява недъзите и да прогонва бесовете. Сергий заповядал да спрат на брега и отишъл при преподобния. Светият го приел с любов и дълго беседвал с него. Като се убедил, че върху Даниил почива Симеоновият дух, както някога духът на Илия върху Елисей, Сергий му дал дара, който носел със себе си, защото

подхождал най-много на него.

След това насън той видял трима юноши, които му казали:

- Стани и кажи на Даниил, че се свърши времето на житието му в този храм и му разкажи за видението си.

От неговото видение преподобният разбрал, че Бог му заповядва да стане подражател на житието на свети Симеон. Затова помолил Сергий да иде в пустинята и да намери удобно място, където може да се издигне стълб. И Бог посочил мястото. Когато Сергий спрял да отдъхне от дългия път, имал такова видение. Над него прелетял бял гълъб, той се опитал да го хване, но изведнъж чул глас от небето:

- Нима мислиш да хванеш гълъба с мрежи? Той трябва да се лови с ръце.

Но гълъбът се издигнал нависоко и станал невидим. Сергий разбрал, че Бог му посочва мястото за стълба, върнал се при Даниил и му предал всичко, което видял и чул. Зарадван, преподобният помолил своя приятел на име Марк да му съгради стълб. С Божията помощ Марк го издигнал бързо и когато го завършил, преподобният Даниил през нощта, за да не го види никой, напуснал храма и се помолил на Бога:

- Слава на Тебе, Христе Боже, че ме сподобяваш с такъв живот! Ти знаеш, Господи, че чрез Теб се утвърждавам и на Теб като се надявам, се изкачвам на този стълб. Приеми жертвата ми, укрепи ме за подвиг и доведи докрай моето начинание.

После се качил на стълба и заживял в безмълвно уединение между небето и земята заради Единия Бог, като отбягвал всичко земно и се приближавал с тяло и душа към небесното. Но дяволът, който винаги завижда на Божиите раби, започнал и тук да досажда на светеца, като настроил против него

собственика на това място, на име Геласий. Като научил, че във владението му без негово съгласие е построен стълб и на него живее някакъв монах, той много се разгневил и уведомил за това царя и патриарх Генадий, приемника на Анатолий. Царят не обърнал никакво внимание, а патриархът заповядал подвижникът не само да бъде свален от стълба, но и наказан, като разрешил да бъде прогонен с позор. Геласий тръгнал да изпълни намерението си, но Бог, отклонявайки го от злото, внезапно в ясен ден пратил дъжд и страшна буря. Но той не се поколебал, сърцето му горяло от злоба, защото самият дявол възбуждал в него ярост. Отишъл при стълба и започнал високо да вика и укорява светеца, като му заповядвал веднага да слезе долу и заплашвал, че в противен случай сам ще го свали насила. Някои от присъстващите го възпирали и му казвали:

- Остави го, той не ти причинява никакво зло. Пък и стълбът не е на твоя земя. Ти нямаш никаква вреда от това, дори напротив - за теб е по-добре да имаш съсед, който да се моли за тебе.

Но Геласий не слушал никого и с гняв заповядал на светеца завинаги да напусне стълба. Когато свети Даниил започнал да се спуска надолу и стигнал до шестото стъпало, всички видели, че нозете му са отекли от непрестанното денонощно стоене. Тогава те го съжалили и дори самият Геласий започнал да го моли да се върне на стълба си и искал прошка, задето е дръзнал да го оскърби. По-късно той построил за светеца още по-висок стълб и оттогава го почитал и прославял пред самия цар добродетелта на преподобния мъж.

Веднъж при светеца дошъл един стар и почтен човек от Тракия и довел своя единствен син, който бил бесноват. Той го положил до стълба и със сълзи започнал да умолява светеца да го съжали и да го помилва.

- Ето - казал бащата, - той е обзет от бяс, но вече тридесет

дни непрестанно споменава твоето име, Божий угодниче.

Преподобният, преизпълнен от милосърдие, му отговорил:

- Ако вярваш, че Господ Иисус Христос чрез мен ще изцели сина ти, нека бъде по вярата ти!

След това заповядал да дадат на бесноватия свети елей. Когато той го изпил, бесът го хвърлил на земята, силно го разтресъл и извикал: “Излизам, излизам” - и после наистина оставил младежа. Като видял сина си оздравял, баща му го дал в манастир, където момъкът станал опитен монах. После дошъл друг човек, на име Кир, мъж разумен и красноречив. Той довел и дъщеря си Александра, защото я мъчел бяс. Щом светият се помолил на Бога и възложил ръцете си върху нея, бесът веднага излязъл и тя оздравяла. Оттогава Кир започнал да изпитва голяма любов и почит към преподобния. Веднъж той довел при него жената на един свой воин, също бесновата, и по молитвите на блажения тя получила изцеление. Изпълнен с благодарност, Кир написал на стълба на преподобния следните стихове:

“Тук, обуреваем от всички страни, твърдо стои мъж, който не се бои нито от ветрове, нито от бури, храна му е манната небесна. Симеоновата клонка крепи двойния стълб, прославяйки Сина на Майката, непознала брак.”

Гръцкият цар Лъв Велики, който нямал наследник, но много желаел това, молел преподобния Даниил да изпроси от Бога желаното. Преподобният, който и сам бил син на молитвата, със своите молитви подавал и на други Божията милост да имат деца. Затова и този път той се помолил на Бога и предсказал на царя, че след една година ще му се роди син. Това се сбъднало и царят, радостен от раждането на наследник, от благодарност към светия му издигнал трети стълб.

Когато славата на свети Даниил се разпространила навред, при него дошла царица Евдокия, съпругата на царувалия преди Теодосий Младши и започнала да го моли да остави стълба и да дойде в нейната област, където имало много пустинни места. Блаженият похвалил нейното добро намерение и усърдие, но не пожелал да остави мястото, където Господ му заповядал да живее. Той благословил царицата и я отпратил с мир, а сам се изкачил на най-високия стълб, построен от Геласий.

По това време някои еретици във Византия склонили за пари една блудница на име Васиана да иде при светеца и да съблазни към грях или него самия, или някой от учениците му. Безсрамната и нечиста жена се отправила при целомъдрения и свят мъж, като си въобразявала, че той ще се прелъсти от пръв поглед и ще поиска да съгреши с нея, защото била облечена в златни одежди и украсена с различни накити. Когато дошла при стълба, тя се преторила на болна и останала в полето, около оградата на словесните овци на добрия пастир. Така искала да нанесе душевна вреда ако не на самия светец, то поне на учениците му. Тя живяла в полето дълго време, но като видяла, че няма успех, защото не успява да прелъсти онзи, чийто ум не се прилепял за земята, но винаги се намирал във висините с Бога, тя си тръгнала, без да изпълни намерението си. После отишла при наелите я еретици и излъгала, че Даниил се съблазнил от красотата ѝ и заповядал на учениците си да я доведат на стълба. “Но аз - добавила тя - не се съгласих. А те се уплашиха да не би нечестивото им желание да стане известно на народа, намислиха да ме убият и аз едва успях да се спася от ръцете им.”

Така клеветяла блудницата, а еретиците разпространявали думите ѝ сред хората, хулейки невинния и чист Даниил, за да ги отвърнат от него. Но Божият съд застигнал лъжливата

клеветница: внезапно тя била нападната от зъл дух, който започнал да я измъчва. Тогава тя неволно си признала, че била подкупена от еретиците. Така хулителите на Божия угодник били посрамени. А той, като истински ученик на Христа, Който завещал да обичаме враговете и да прощаваме на съгрешаващите до "седемдесет пъти по седем", не въздал със зло на злото, но сторил добро за ненавистницата си. Той се помолил на Бога, заповядал на жената да пие от светия елей и тя получила изцеление. После започнала да целува стълба, открито изповядвайки пред всички своя грях и молейки за прошка. Оттогава тя оставила греха и заживяла целомъдрено.

Преподобният имал от Бога власт не само да прогонва бесовете и да изцелява недъзите, но и пророчески дар да предвижда и предсказва бъдещето. Той предвидил Божия гняв и наказанието, което трябвало да застигне града, и пратил да известят патриарх Генадий и цар Лъв, като ги съветвал два пъти седмично да извършват молебени, за да предотвратят праведния Божий гняв. Те не обърнали никакво внимание на съвета на блажения, но после видели наяве да се изпълнява неговото пророчество, както ще разкажем по-нататък. По това време царят, подтикнат от Божия Дух, наредил на патриарха да иде при преподобния и да го посвети в презвитерски сан. Патриархът с клира се отправил на път и когато пристигнал, му казал, че отдавна желае да го види, но зает с църковни дела, не успява да направи това.

- Сега - казал той - дойдох да те видя и да се сподобя с твоите молитви и беседи.

После го помолил да му позволи да сложи стълбата и да го допусне при себе си. Но светецът отговорил:

- Напразно ти е възложил толкова големи трудове онзи, който те изпраща.

Патриархът се удивил как е могъл да узнае, че идването му не е доброволно, а по нареждане на царя. Заедно със спътниците си той дълго молел светеца да заповяда да спуснат стълбата, за да се качат при него, но той отказвал. Слънцето греело немилосърдно и като видял, че мнозина от хората му изнемогват от зной и жажда, патриархът заповядал на архидякона да започне обичайните при посвещението молитви. Така, останал долу, той се молел и четял положените молитви и посветил светия за презвитер, макар той да се намирал високо на стълба. Всички събрали се възклицавали: “аксиос”. Блаженият Даниил видял в това Божията воля, заповядал да сложат стълбата и получил от ръцете на патриарха свещеническите одежди, причастил се с него с Пречистите и Божествени тайни, помолил се за всички присъстващи и отпратил всички с мир. Като научил, че преподобният е приел посвещение, царят се зарадвал и побързал да иде при него. Той свалил царските си дрехи, смирено се качил на стълба и паднал в нозете му. Като видял, че от дългото стоене нозете му са отекли и загноили, той се удивил на неговото велико търпение, а после получил благословия и се завърнал вкъщи. Но дошло време да се изпълни пророчеството на светия за Божия гняв, който ще застигне града. През септември, в деня на паметта на свети мъченик Мамант, когато в църквата в негово име започвало всенощно бдение, в огромния столичен град изведнъж избухнал силен пожар. Той бързо достигнал от крайбрежната стена, наречена корабна, до Константиновото тържище и дори до Юлиановия бряг, като обхванал целия център. Огънят изтребил не само много големи сгради с цялото имущество в тях, красиви дворци и свети храмове, но поразил безброй хора. Едни станали на пепел, други били с изгорени ръце, нозе или очи. Колкото и да се стараели да потушат пожара, пламъкът се разгарял все повече. Така Бог наказвал хората Си заради техните грехове. Константинопол загивал в огън, почти равен

на онзи, от който някога загинал Содом. Тогава си спомнили за пророчеството на преподобния Даниил, спомнили си, че той предсказал наказанието и призовавал народа към молитва и покаяние. Хората се отправили при него с молба да умилостиви Бога с молитвите си и да угаси огнената стихия. Светият със сълзи ги укорявал, че не са го послушали и не са изпълнили съветите му два пъти седмично да извършват общи молебени. После вдигнал ръце към небето и с умиление се помолил на Бога за града и жителите му, а след молитвата обявил, че пожарът ще загасне след седем дни. И наистина станало така. Самият цар се уплашил от Божия гняв и заедно с царицата отишъл при светеца, за да моли милосърдие от Бога чрез неговото застъпничество.

След края на лятото настъпила необичайно студена есен. Но тя не само не могла да сломи мъжествения подвижник, а сама била победена от него. Цели четири дни от небето сякаш се изливали реки, някои планини били размити от водните потоци, селата били потопени, духали силни ветрове, които като че ли се борели помежду си. Вихрите и бурите били толкова силни, че се счупили дори железните куки, които крепели двата стълба на преподобния. А той търпеливо стоял на височината на клатещия се стълб и сам се олюлявал под напора на вятъра като клонка. Учениците му отдолу го гледали със сълзи и се опасявали да не умре от студ или да не падне на земята заедно със стълба. Но надеждата на преподобния Даниил на Господа оставала непоколебима и той без страх продължавал да стои, утвърждавайки се на стълба като върху скала. И как би могъл да се бои от смъртта, когато земният живот за него бил окови и тъмница, а смъртта - освобождение, и той винаги повтарял Давидовите думи: “изведи от тъмница”, тоест от тялото, “душата ми”? Колкото по-лют бил студът, толкова по-горещи били молитвите му към Господа. И наистина праведникът викал и Господ го чул и както някога от

кораба, така и сега от небето запретил на ветровете и изведнъж настъпила дивна тишина и ведрина.

Когато след това царят посетил светеца, за да види дали дъждовете и ветровете не са му причинили някаква вреда, и съзрял счупените железни куки, той заповядал стълбовете да се укрепят колкото се може по-добре. После получил благословията на преподобния и се завърнал у дома. По пътя се случило следното: конят, който яздел, се изплашил от нещо, изправил се на задните си крака, паднал назад и хвърлил царя от седлото. Венецът от главата му паднал и се счупил, а бисерът и скъпоценните камъни се разсипали. Царски коняр бил някой си Иордан, арианин по вяра. Когато видял какво се случило, той се уплашил, че цялата отговорност ще падне върху него и ще понесе наказание. Затова се върнал назад при преподобния и със сълзи го молел да ходатайства пред царя за него. При това се отрекъл от арианската ерес и молел да бъде приет в православието. В знак на уважение към неговото благочестие преподобният написал на царя, че тъй като Иордан се отрича от арианското зловерие и се присъединява към християнското правоверие, той е достоен да бъде помилван. Царят отговорил на светеца:

- Виновен за падането ми не е някой друг, а аз самият, защото имах дързостта да се кача на коня още пред очите ти, без да се отдалеча от светия ти стълб. Затова не се гневя на Иордан, а дори се радвам, че моето падане стана причина той да се изправи от душевното падение.

Царят винаги се отнасял към светия с голямо уважение и не просто сам го почитал, но и пред другите го представял като носител на небесна сила. Така например един владетел на друго царство на име Губазий трябвало да дойде при Лъв, за да сключат примирие. Царят го довел при преподобния Даниил Стълпник, посочил го и казал:

- Ето чудото в моето царство!

Губазий, удивен от търпението на преподобния му се поклонил и със сълзи казал:

- Благодаря Ти, Небесни Царю, че ме сподоби да видя един небесен мъж и неговото жилище.

Когато се завърнал в страната си, Губазий често споменавал преподобния пред приближените си и пращал до него писма, в които изпросвал светите му молитви за защита на своето царство. На преподобния се удивлявали всички - близки и далечни, свои и пришълци, гърци, римляни и другоплеменници. Те идвали при него като при Ангел Божий, а когато си тръгвали, го призовавали за помощ и получавали искането по неговите свети молитви.

Преподобният мъжествено претърпявал всички промени на времето, както свидетелства разказът за понесените дъждове и бури. Но за да не пропуснем нещо, достойно за паметта на светеца, ще припомним и следното.

Веднъж се случила необичайно сурова зима, духали силни ветрове, много по-силни от тези, за които разказахме. Падал сняг и настанал страшен студ. Преподобният нямал над стълба си никакъв покрив, а вятърът отнесъл далеч в пустинята и кожения му наглавник. Така доброволният мъченик стоял цяла нощ, понасяйки суровата зима и лютия студ. През деня се извила такава силна виелица, че учениците му не могли дори да вдигнат очи към стълба, нито да му окажат някаква помощ. После настъпила още по-страшна нощ и така продължило няколко дни и нощи. Едва на третия ден бурята поутихнала. Чак тогава учениците успели да се качат при преподобния и го намерили едва дишащ, покрит с лед от глава до пети. Те го стоплили, като разтрили тялото му с топла вода. Като дошъл на себе си, той казал:

- Защо се суетите около мен? Защо ме събудихте от сладкия сън? Току-що заспах с молитва на уста. Но ви благодаря, деца мои, че се грижите за мен като за свой баща.

Христолюбивият цар научил за случилото се и дълго със сълзи и поклони молел светия да му позволи да направи поне някакъв покрив на стълба му.

- Пощади - казвал той, - ако не самия себе си, то поне нас, за да не умреш преждевременно и да не ни оставиш сираци.

Като видял искрената му молба, преподобният позволил да се устрои покрив над стълба. Но направил това не за свое облекчение, а заради усърдието на царя, който изпитвал към него такава любов и уважение, че водел тук всички посланици и велики князе - ту лично, ту чрез своите велможи. А те се удивлявали на великото мъжество, с което преподобният отец понасял студ и зной, и обикновено си тръгвали с чувство на духовно умиление и голяма духовна полза.

След известно време Гензерик, вандалският крал, обявил война на гърците и тръгнал към Александрия с многобройна войска. Гръцкият император, смутен от нашествието на другоземците, дошъл със своя съвет при преподобния, желаейки да получи помощ чрез неговите свети молитви. Предузнал бъдещето, преподобният предсказал, че Гензерик не само няма да превземе Александрия, но ще потърпи неуспех във всички свои намерения и ще се завърне с поражение. Предсказаното наистина се сбъднало и в знак на благодарност благочестивият цар пожелал да устрои около стълба му килии за всички негови ученици. А светецът го помолил вместо това да издигне църква в името на преподобния Симеон Стълпник и да пренесе в нея от Антиохия светите му мощи. Царят построил в чест на преподобния Симеон църква на север от Данииловия стълб и странноприемница при нея, а после по желанието на

преподобния, с подобаващи почести пренесъл в новия храм честните мощи на свети Симеон. Преподобният Даниил много се радвал и по случай пренасянето на мощите се обърнал към народа с поучение.

Светият бил незлобив по нрав и се отнасял с любов към враговете си. Веднъж някакъв човек започнал да го хули, а когато хората се възмутили, той им показал печена риба и казал:

- Ето какво яде вашият постник!

После заедно с жена си и децата си той ял от тази риба и всички веднага се разболели. Преподобният ги изцелил с молитвата си, без да помни злото и без да въздава с обида за обидата.

Преподобният Даниил имал и дара на толкова благодатно слово, че слушащите се умилявали от наставленията му, мнозина получавали голяма духовна полза и поправяли живота си. При царския двор имало един прочут воин на име Едран, по произход галатянин, който се отличавал със сила и воински доблести. Той отишъл при блажения Даниил, за да чуе душеполезните му поучения. Сърцето му се умилило, той веднага се отрекъл от света и заедно с двама свои приятели се присъединил към учениците на преподобния. Като научил за това, царят много съжалил за храбрия воин и пратил да го убедят да се върне в двореца. Но той пренебрегнал вниманието на царя:

- “Каква полза за човека - казал той, - ако придобие цял свят, а себе си погуби, или повреди?”

После приел пострижение от преподобния и станал негов подражател във въздържанието, като вкусвал храна, колкото да не умре от глад, спял много малко, и то прав или приседнал

на едно окачено въже. Впоследствие заради добродетелния си живот той спечелил любовта на царя, който го навестявал, когато идвал при преподобния Даниил.

Дълго живял така воинът и се преставил в мир. Подражател на житието на този подвижник, в монашеството наречен Тит, станал неговият слуга Антоний.

След известно време Лъв омъжил дъщеря си Ариадна за Зенон Исавър, когото пратил с войска против варварите, нахлули в Тракия. Преди похода Зенон се отправил при преподобния Даниил Стълпник и светият му предсказал изхода от войната. Той му казал, че ще се завърне невредим и след смъртта на тъста си ще получи царския скиптър, но поради завистта на роднините си ще бъде лишен от власт, а после отново ще я получи. След време всичко това се сбъднало. След смъртта на Лъв Зенон заел престола и царувал три години, но против него въстанал Василиск, братът на Верина, съпругата на покойния цар Лъв. Той свалил Зенон, завзел гръцкия престол и тъй като бил привърженик на ереста на Евтихий, повдигнал големи вълнения в Христовата Църква, като отхвърлил Халкидонския събор и разпространявал еретическото учение. Тогава Константинополският патриарх Акакий събрал православните епископи и макар да изпитвал страх, се отправил при царя, но не постигнал никакъв успех. Затова той пратил неколцина епископи при преподобния Даниил с молба да остави стълба и да дойде в столицата за помощ на Църквата.

Преподобният не искал да оставя стълба си дори за кратко време. Обаче виждайки нуждата на Църквата и призован от Божествен глас свише, той отишъл в града при патриарха и епископите. Те го посрещнали и приели с неописуема радост. Царят научил за това, но не желаел да се среща с него. Той напуснал града и заминал за имението си край столицата, но

преподобният го последвал и там. И тъй като нямал възможност да стигне до мястото сам, защото от дългото стоене нозете му отекли и се покрили с рани, вярващите го понесли на ръце. По пътя те срещнали един прокажен. Щом видял преподобния, той с ридание започнал да го моли за изцеление. Светият го съжалил, помолил се и му заповядал да се окъпе в морето. Човекът изпълнил това и излязъл напълно чист и оздравял. Слухът за чудото се разпространил веднага и при преподобния започнали да се стичат много хора с болните си, които по молитвите му веднага получавали изцеление. Окръжен от толкова народ, събрал се заради неговите чудеса, той наближил царския дворец. Един воин погледнал през прозореца, видял светия, носен на ръце, засмял се и казал:

- Ето новия антипат!

Едва произнесъл това и бил застигнат от Божието наказание - паднал от прозореца и умрял. И тъй като царят се разпоредил да не допускат светеца при него, Даниил си тръгнал. Но веднага след това царят пратил да го върнат, защото се изплашил да не му се случи някакво нещастие заради непочитането на светеца. А той не послушал владетеля и предсказал гибелта му.

- Онзи, който разгневява Небесния Цар - казал той, - умножава бедствията си и събира гняв за съдния ден.

И тръгнал по пътя си. Пратениците се завърнали, предали на царя думите на преподобния и в този миг паднал един от стълбовете в двореца. Царят и присъстващите се изплашили много, защото неодушевеният предмет по Божията заповед засвидетелствал пророчеството на преподобния и така подсказал, че скоро властникът ще бъде свален от престола. По пътя си обратно към града Даниил изцелил двама бесновати юноши и дъщерята на една вдовица, с една своя дума отстранил змията, която случайно се увила около крака

му, и тя не му причинила никаква вреда. В града към него пристъпила една почтена жена, на име Ираида, която била бездетна. Тя умила със сълзите си неговите нозе и го молела да я освободи от безплодието с молитвите си. Светият предсказал, че ще роди син и посочил дори името му:

- Ти, жено - казал той, - ще родиш син и ще го наречеш Зенон.

А царят започнал да търси повод да се помири с преподобния и да изпроси прошка, защото много се уплашил от падането на стълба в двореца. Отначало го умолявал неискрено чрез доверени хора, защото сърцето му не преставало да се стреми към беззаконията. После се явил при него лично, паднал на колене и го молел за прошка. Но като прозрял с духовните си очи злите му помисли, преподобният го изобличил и казал на присъстващите:

- Това смирение и разкаяние е притворно, защото под овчите одежди се крие вълча жестокост. Но скоро ще видите над него правосъдния Божий гняв, защото всемогъщата десница на Всевишния отхвърля надменните от престола.

След всички тези събития той се завърнал на стълба си, а след известно време Василиск наистина бил свален от престола. Зенон отново получил царския скиптър и като видял, че предсказанието се сбъднало, отишъл заедно с жена си да се поклони на светеца.

Останалото време от живота си преподобният неотлъчно прекарал на стълба, като извършил много чудеса. Но поради смиреномъдрието си и за да избегне славата сред хората, той ги приписвал не на своята собствена добродетел, а на молитвите на преподобния Симеон. Затова изпращал всички, които идвали, при светите му мощи в църквата с неговото име. Един златар довел своя син, хром от рождение, който дори не

можел да стъпи на краката си, а пълзял по земята като червей. Блаженият го изпратил в църквата на свети Симеон и заповядал да положат мощите върху краката на куцото момче. Щом направили това, то станало и само стигнало до Данииловия стълб, радостно прославяйки Бога.

Друг човек, който се връщал от източните страни, попаднал в ръцете на разбойници. Те го пребили, счупили колената му, ограбили го и го оставили едва жив. Наблизо минавали пътници и като видели, че изнемогва от раните, го съжалили и пренесли в град Анкира. Епископът на града се погрижил за болния, събрал най-опитни лекари и го излекувал от раните. Въпреки това човекът не можел да ходи, защото краката му били силно повредени - макар че раните оздравели, нямал достатъчно сили да ходи. Тогава той започнал да моли епископа да го отнесе при преподобния Даниил. Качили го на една колесница и го докарали при стълба на лекаря безсребреник. Той изпратил хромия в църквата на преподобния Симеон, заповядал да го помажат с елея, взет от светите мощи, и с това веднага го изцелил: глезените и стъпалата му укрепнали, човекът сам се изправил на крака и проходил, възнасяйки благодарение на Бога и на Неговите свети угодници Симеон и Даниил.

Един испански стотник имал такава голяма вяра в преподобния, че всеки път, когато някой от слугите, родните или познатите му се разболявал, той пишел до него и го молел да изцели болния. Когато му донасяли отговора, той поставял писмото върху болния, който веднага получавал изцеление. Една просякиня, която имала 12-годишен син, ням по рождение, го донесла при стълба на преподобния, оставила го там и си отишла. Той заповядал на учениците си да го вземат да живее сред тях. А те мислели, че момчето мълчи, защото е научено от майка си да се преструва на нямо и така по-лесно да си намира препитание. Затова му причинявали

немалко злини, като го плашели или биели, за да проговори. Понякога, докато спяло, го бодели с остри предмети или го удряли с тръни, та като се пробуди внезапно, да произнесе някоя дума. Но когато окончателно се убедили, че е нямо, съобщили за това на преподобния. Той заповядал да помажат езика на немия с елей и когато в неделя на светата литургия дяконът се приготвил да чете светото Евангелие, а присъстващите възпявали: “Слава Тебе, Господи!”, момчето също високо и отчетливо казало: “Слава Тебе, Господи!”, и оттогава започнало да говори добре.

Достигнал дълбоки старини, преподобният се приближил към блажената си кончина. Той я предузнал и предсказал на учениците си, като им написал следното завещание:

- Чеда и братя мои! За мен вие сте наистина чеда, защото съм ви родил духовно, и братя - защото наш общ отец е Бог. Сега отивам при нашия Отец. Но не ви оставям, възлюбени, сироти, плачещи за разлъката с мен, а ви поверявам на грижите на нашия Отец, Който заедно с вас създаде и мене. Затова Той, Който е сътворил всичко с разум и премъдрост, а после е преклонил небесата и слязъл на земята, претърпял смърт и възкръснал заради нас, нека бъде с вас и като премъдър охранител да ви пази от дявола. Като Господ Той ще ви пази в послушание на Неговата свята воля, а като ваш Отец ще ви призовава към Себе си с милосърдие и разтворени обятия всеки път, когато грешите и падате. Той е предал Себе си на смърт заради нас и нека ви събере във взаимно единодушие и да ви привлече при Своя Небесен Отец. Стремете се към смирение, бъдете послушни, обичайте странниците, постите, бденията, нищетата и особено пазете най-първата и най-главна заповед - заповедта на любовта, а също и всичко онова, което е присъщо на благочестивите хора. Пазете истинската вяра, странете от еретическите лъжеучения и в нищо не отпадайте от вашата майка - светата

Църква. Ако изпълните всичко това, ще бъдете съвършени в добродетелите.

Като написал това духовно завещание, преподобният заповядал на своите духовни чеда да го прочетат, а те плачели, приготвяйки се за раздяла с него.

Три дни преди блажената кончина на преподобния някои от най-достойните му ученици се сподобили да видят как в полунощ при свети Даниил се явили всички свети угодници: пророците, апостолите и мъчениците. Те го приветствали и му заповядали да се причасти с Божествените Тайни. Когато настанал денят на кончината на преподобния, пристигнал и патриарх Евтимий, приемникът на Акакий, заедно с целия си клир. Богобоязнената жена Ираида, която по молитвите на светеца се освободила от безплодието, приготвила всичко необходимо за честното му погребение. А нашият преподобен и богоносен отец Даниил, радвайки се за кончината си, предал честната си и свята душа в Божиите ръце на възраст 80 години и три месеца.

Когато преподобният се преставил, на небето срещу стълба му се появили звезди, наподобяващи кръст, които и денем, на слънчева светлина, сияели с неизречена сила и можели да се наблюдават, докато тялото на преподобния мъж не било погребано край стълбовете му. Заедно с него били положени и мощите на тримата свети вавилонски момци Анания, Азария и Мисаил, защото в предсмъртното си завещание преподобният желаел онези, които идват да се поклонят на гроба му, да въздават почести не на него, а на тримата свети юноши. Така смиреният приживе останал смирен и след смъртта, избягвайки човешката слава. Но Сам Бог прославил онзи, който славел Него, както сред хората на земята, така и на небето сред ангелите Си, защото и Сам е прославян от всяка твар во веки. Амин.

Тропарь преподобного Даниила Столпника

глас 1

Терпения столп был еси,/ ревновавый праотцем, преподобне,/ Иову во страстех, Иосифу во искушениих,/ и Безплотных жительству/ сый в телеси, Данииле, отче наш,/ моли Христа Бога спастися душам нашим.

Кондак преподобного Даниила Столпника

глас 8

Якоже звезда многосветлая, ты, возшед, блаженне, на столп,/ мир просветил еси преподобными делы твоими/ и тьму прелести отгнал еси, отче. Темже молим тя: и ныне облистай в сердцах раб твоих незаходящий свет разума.

В памет на светите мъченици Акепсий и Айтал († 354 г.)

Светите мъченици Акепсий и Айтал били родени и пострадали в Персия. Акепсий бил езически жрец в град Арбела, но научил за християнската вяра и решил да се обърне към християнския епископ с надежда да получи изцеление от измъчващата го тогава болест. Епископът му преподал наставление във вярата и християнския живот и с молитвите си го изцелил от недъга. След това Акепсий се завърнал в Арбела и станал проповедник и учител на благочестието сред своите съграждани, защото бил посветен в презвитерски сан. За това донесли на началника на областта, който призовал новия Христов благовестник, заповядал да му отрежат ухото и да го хвърлят в тъмница.

Свети Айтал бил дякон на Арбелската църква. Хванат заради изповядването на Христос, той бил жестоко пребит и пратен от

старейшината на жреците в тъмницата при Акепсий. После двамата светии отново били доведени при управителя, отново изповядали пред него вярата си в Христа и той заповядал да бъдат отсечени главите им.

В памет на свети мъченик Миракс (VII в.)

Светият мъченик Миракс бил египтянин. Той бил роден в град Тенестия от родители християни и възпитан в истинско благочестие. Но поради юношеското си лекомислие се поддал на влиянието на врага на всичко добро - дявола, явил се при емира и се отрекъл от Христа. Той снел пояса си и потъпкал светия кръст, взел в ръка воински меч и възкликнал високо:

- Аз съм агарянин и отсега нататък вече не съм християнин.

С това отстъпничество Миракс си спечелил почитта и уважението на емира и неговите приближени. Изминало много време, откакто лекомисленият юноша, увлечен от суетната слава, престанал да мисли за своето спасение. А родителите му, скърбейки за падението на сина си, не се отчайвали и усърдно молели Бога да върне на пътя на благочестието падналия отстъпник. Молитвата им не останала безплодна. Господ чул прилежните прошения на родителите и Божията благодат озарила сърцето на Миракс. Той се разкаял, отишъл при родителите си и казал:

- Любезни мои родители! Умът ми се помрачи и извърших ужасно дело. Но ето че горчиво скърбя и се моля отново да стана християнин и да бъда с вас.

Те отговорили:

- Чедо, откакто се обърна към агарянството, ние проляхме много сълзи и непрестанно молехме Бог да ти дарува да познаеш истината и да те обърне отново към Христа. И днес

благодарим за милостта и щедростта Му, задето не отхвърли слабите ни молитви. Но както сам разбираш, възлюбени сине, ние се опасяваме да те приемем, защото се страхуваме поради гнева на емира да не ни застигне някаква беда. Затова, ако искаш да облекчиш съвестта си, обременена със страшното падение, да придобиеш Божията милост, да съхраниш нашата безопасност и да станеш ходатай за всички свои ближни, иди при емира и това, което ни изповяда тайно, открий явно, сякаш без наше знание. Господ да устрои за теб всичко по Своята блага воля! Иди, възлюбено чедо, а ние, макар и недостойни за милостта на нашия Бог, се надяваме, че Той, Благият, ще чуе нашата молитва.

Миракс послушал думите на родителите си и ободрен духом, уповавайки се на силата на молитвите им, решил да изпълни съвета на баща си и майка си. Взел пояса си и веднага се отправил при емира и неговите съветници. Когато застанал пред него, той се препасал, осенил се с честния кръст и го целунал, а после високо възкликнал:

- Господи Христе, помилвай ме и ме спаси!

Неговото дръзновение ужасило всички. Емирът хванал Миракс и го попитал:

- Какво става с тебе?

А той отговорил:

- Дойдох на себе си след дяволското помрачение, завърнах се при Христос, моя Бог, и станах отново християнин. Дойдох "в себе си", за да изповядам пред теб и пред всички Господа Христа и да прокълна вас и вярата ви.

Като чул това, емирът заповядал да хвърлят Миракс в тъмница, държал го там три дни без храна, а после го изправил на съд. На съда мъченикът отново изповядал Христа,

за което го пребили и хвърлили в тъмницата. След три дни го довели в съдилището и го били още по-силно. След още шест дни отново го призовали на съд и той отново без страх изповядал Христа. Били го с волски жили по старите рани, а емирът заповядал да отсекат главата му. Слугите взели светия изповедник, качили го на един кораб и се отдалечили от брега на девет поприща. Там той се помолил на Бога, а после отсекли главата му и я хвърлили в морето. Какво е станало с тялото на мъченика, не е известно, но честната му глава била намерена на брега от благочестиви християни, които я взели като скъпоценен дар. Те дали откуп от сто жълтици и получили позволение да я запазят. После направили сребърен ковчег и я положили в него с подобаващи почести. Оттогава и досега главата на светия страдалец изпуска благовонно миро и подава изцеления за слава на нашия Господ и Спасител Иисус Христос, като утвърждава във вярата онези, в които може да се зароди съмнение или някакво съблазнително недоумение за светия мъченик.

{{_LINK1_}}

---

buditeli.info © 2017